

Nr 4 2002 - Ledaren

Stort genomslag för larm om pejlingsbara sändare

EFTER ATT HA VARIT verksam i styrelsen sedan 1999, tillträdde jag i år posten som föreningens vice ordförande efter Mats Ericsons avgång. Under åren har jag kommit att ägna alltmer av min tid åt rovdjursfrågorna och upplever SRF som ett konstruktivt och stimulerande forum för dialog och påverkan. Trots att Rovdjursförbundet är förhållandevis liten pekar erfarenheterna på att vi verkligen påverkar i rovdjursfrågorna och har en viktig funktion att fylla som alternativ till de krafter som mest ser rovdjuren som problem och vill begränsa deras antal och utbredning. Det hjälper alltså att göra sin röst hörd och varje enskild insats kan göra stor skillnad!

Det gångna året har präglats av några viktiga händelser när det gäller framför allt vargen i Sverige. Dels har det skett en dramatisk ökning av vargtagna tamdjur under sommarmånaderna, vilket lett till att Naturvårdsverket för första gången sedan vargen Ylva (1992) givit tillstånd till skydds jakt på varg i Sverige.

Dessutom har så mycket som fyra radiomärkta vargars sändare tystnat under loppet av bara fyra månader i år. Om man räknar bakåt i tiden har sammanlagt nio radiomärkta vargar, varav flertalet alfadjur, ”försvunnit” under oklara omständigheter de senaste åren.

Detta, i kombination med att det numera står helt klart att privatpersoner pejlar varg, föranledde SRF att slå larm om att sändarna måste bytas ut. Larmet fick stort genomslag i medierna och vi hoppas nu att forskarna prioriterar att byta ut de gamla ”pejlingsbara” VHF-sändarna mot säkrare teknik i vinter.

I UPPLAND HAR Naturvårdsverket givit jakttillstånd på en varg som ”misstänks” för att ha tagit upp till ett hundratal får. Kort tid efter beslutet ertappades två fårtjuvar på bar gärning och fick plikta med sina liv för bondens kulor. Dock visade sig förövarna vid närmare betraktelse vara hundar från en närbelägen gård! Även från Dalarna, Dalsland och Sörmland kommer rapporter om hundar som dödat får bara under oktober månad i år.

Detta stämmer till eftertanke när det gäller hur vi bedömer rovdjurens skadeverkningar, vilka kanske borde sättas i relation till de skador ”människans bästa vän” kan åstadkomma utom synhåll för matte och husse. Att hundar dödar hundar är heller inget obekant faktum, dock inget som ger upphov till samma bittra förstämning som när en varg dödat en hund.

YTTERLIGARE ETT skydds jaktsärende som inkommit till Naturvårdsverket gällde den så kallade Laponiavargen, som är den första varg som uppehållit sig någon längre tid i Norrbotten på 24 år. Utöver de vargar som grundade den skandinaviska vargstammen 1983 känner man endast till ytterligare en invandrad varg som bidragit till reproduktionen under de senaste 20 åren, och det var 1991, alltså 12 år sedan. Den potentiella inverkan den aktuella vargen kan ha på den inavlade vargstammens genetiska hälsa, om den ges tillfälle att reproducera sig med sina artfränder söderut, kan inte överskattas. Ändå hade Naturvårdsverket tänkt fatta beslut i ärendet utan att tillfråga landets genetiska expertis om synpunkter. Efter påpekande från SRF med flera, gick dock ärendet ut på remiss till genetikerna, som samtliga avrådde från skydds jakt, tillika med SRF, WWF och Djurens Rätt. I slutet av oktober kom så det glädjande, och väl motiverade avslaget på jaktansökan! Det ger viktiga signaler om vargens rätt att existera i renbetesområdet, som utgör 40 procent av

landets yta och är den enda passagen för vargar med "nya" gener österifrån. Det måste helt enkelt finnas möjligheter för en samexistens mellan varg och rennäringen, det är min fasta övertygelse.

ANN DAHLERUS